

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Aleše Korejtky a Mgr. et Mgr. Jaroslava Vávry, ve věci

žalobce: **P. J., M.H. s.r.o.,**
zastoupený advokátkou Mgr. Kateřinou Buďveselovou, MBA
sídlem Svobodova 138/5, 128 00 Praha 2 - Vyšehrad

proti
žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**
sídlem Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č.j. KrÚ 2209/2017/OŽPZ/Br, ze dne 11. 1. 2017,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- I. Napadené rozhodnutí

1. Žalobce se včasnou žalobou podanou soudu dne 14. 3. 2017 domáhal zrušení v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo, až na změnu ustanovení upravujícího místní příslušnost správního orgánu, zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Vysoké Mýto, odbor kanceláře starosty vydané dne 21. 10. 2016, čj. MUVM/34842/2016. Tímto rozhodnutím byla žalobci uložena pokuta za správní delikt ve výši 100.000 Kč pro naplnění skutkové podstaty dle § 27a odst. 1, písm. b) zákona č. 246/1992 Sb., na ochranu zvířat proti týrání, ve znění pozdějších předpisů, tj. týrání zvířete a dle § 27 odst. 1, písm. o) téhož zákona, tj. nesplnění povinnosti stanovené přímo použitelným předpisem EU na úseku ochrany zvířat proti týrání - NAŘÍZENÍ RADY (ES) č. 1/2005 ze dne 22. prosince 2004 o ochraně zvířat během přepravy a souvisejících činností a o změně směrnic 64/432/EHS a 93/119/ES a nařízení (ES) č. 1255/97 [dále též jen „Nařízení (ES) č. 1/2005“] a dále bylo uloženo nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

II. Podstata věci

2. Shora citovaná sankce za správní delikty dle dvou citovaných ustanovení zákona byla žalobci uložena v souvislosti s dopravní nehodou, která se udála dne 23. 3. 2015 u obce České Heřmanice, části obce Netřeby, při přepravě jatečných prasat. Bylo zjištěno, že při přepravě jatečných prasat nebyly dodrženy podmínky přepravy, a to zejména neumístěním přepážek a řádné podestýlky, což při havárii přepravního prostředku mělo za následek to, že uhynulo, anebo muselo být utraceno celkem 68 kusů prasat v důsledku udušení, polytraumatických poranění poškození zdravá neslučitelných se životem. Zvířata tak byla týrána, resp. utýrána, rovněž tak bylo porušeno shora citované Nařízení rady (ES) č. 1/2005.

3. Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal žalobce odvolání, ve kterém žalobce vznesl odvolací důvody, které se z podstatné části překrývají s žalobními námitkami. Namítáno bylo: (i) nepříslušnost správního orgánu, (ii) prekluze deliktu, (iii) nepřezkoumatelnost rozhodnutí, neboť nebylo uvedeno, na základě čeho měly být použity příčné přepážky (iv) nebyla podložena povinnost použít při přepravě podestýlku a (v) použité vozidlo bylo speciálně konstruované pro přepravu zvířat a mělo protiskluzovou podlahu. Žalovaný se odvolacími námitkami zabýval, vypořádal je. Odvolání zamítl a fakticky rozhodnutí správního orgánu potvrdil, až na citaci zákonných ustanovení o místní příslušnosti správního orgánu prvního stupně. Pro účely odvolacího řízení, k námitce nadbytečnosti instalace přepážek, vyžádal přezkum odborného vyjádření, jenž byl zpracován Ústřední veterinární správou Státní veterinární správy.

III. Shrnutí žaloby

4. Žalobce v podané žalobě brojí proti rozhodnutí žalovaného a navrhuje, aby jeho rozhodnutí bylo soudem zrušeno. Obecně uvádí, že skutkový stav byl chybně zjištěn a rozhodnutí nemá oporu v právních předpisech.

5. Ohledně nesprávně zjištěného skutkového stavu uvedl, že žalovaný i správní orgán prvního stupně založili své rozhodnutí na tom, že v přepravním prostoru pro zvířata chyběla podestýlka a nebyly instalovány příčné přepážky. Tyto skutečnosti měly vést

k nekontrolovanému pohybu zvířat vpřed, vzad či do boku a následně vedly k havárii vozidla při jeho brzdění. Tyto závěry však neměl činit žalovaný ani veterinární správa, nýbrž Policie ČR, která dopravní nehodu vyšetřovala a zjišťovala její příčinu. Policie však nic takového neuvedla, přičemž řidič vozidla po nehodě uvedl, že mu vběhlo před auto stádo srnek, škul volantem a následně již viděl, že se vlek překlápí. Dopravní nehoda tak byla způsobena stádem srn a samotné přepážky či podestýlka na uvedeném nemohly ničeho změnit. Absence přepážek a podestýlky neznamenal týrání zvířat, neboť nákladní vozidlo po havárii leželo převrácené na boku, přičemž přepážky mají za úkol zabránit pohybu vpřed či vzad.

6. Co se týče rozporu s právními předpisy, žalobce citoval příslušná ustanovení zákona ochranu zvířat (viz bod 1. odůvodnění shora) a též ustanovení z Přílohy I Nařízení (ES) č. 1/2005 pojednávající o přepravě zvířat, přepážkách a podestýlce a uvedl, že nutnost instalace podestýlky a přepážek nelze z nařízení dovodit, proto se nejedná o jeho porušení. Použitý automobil i přívěs byl speciálně upraven pro přepravu zvířat.

7. Přepážky by bylo nutné použít pouze při transportu různých druhů zvířat, či zvířat významně odlišné velikosti či stáří. K tomu však nedošlo, neboť se jednalo o přepravu cca 200 ks jatečných prasat, 40 ks v jednom patře, o hmotnosti cca 115 kg/kus. Přeprava byla plánována na vzdálenost 139 km a nemohla přesáhnout 4 hodiny, natož stanovených 8 hodin.

8. Obdobné úvahy se týkají vytýkané absence podestýlky ve vozidle. Z citovaného Nařízení nelze pro daný případ dovodit nutnost mít podestýlku, nejednalo se totiž o selata pod 10 kg hmotnosti, ani o cestu nad 8 hodin.

9. Závěrem žalobce podotkl, že v jeho závodě je stále přítomen stálý veterinární dohled, který kontroluje jak proces výroby, tak přejímku zvířat. Pokud by žalobce pochybil, byl by jistě sankcionován, k čemuž nedošlo. Navrhl k tomu výslech zaměstnanců KVS. Totožné vozidlo při stejném vybavení bylo pracovníky KVS kontrolováno a nebylo konstatováno, že by podlaha byla kluzká. Žalobce převáží jateční prasata po celou dobu stejným způsobem, nebyl sankcionován ani upozorněn na nedostatek.

IV. Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný s žalobou nesouhlasil, ve vyjádření k žalobě odkázal na obsah žalovaného rozhodnutí, stručně a věcně se vypořádal s žalobními námitkami. Poukázal přitom na existenci závazného odborného stanoviska v dané věci. Navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

V. Posouzení věci krajským soudem

11. Žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)], osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s., žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

12. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v rámci uplatněných žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s.ř.s., podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného ve smyslu § 75 odst. 1 s.ř.s.

13. Mezi účastníky nebylo sporu o tom, že k úhynu či závažným poraněním převážených jatečných prasat došlo v souvislosti s dopravní nehodou při jejich přepravě v nákladním vozidle žalobce o třech patrech a přívěsu o dvou patrech. Žalobce sice uvádí, že skutkový stav nebyl správně zjištěn, jeho konkrétní tvrzení v této otázce však zcela nekorespondují s takovým tvrzením. Lze spíše uvést, že sporuje dovozovanou a patrnou souvislost s dopravní nehodou s absencí přepážek a podestýlky, která byla podstatným předpokladem pro poškození zdraví a života zvířat. Skutečná jediná a případně nezpochybnitelně zjištěná příčina dopravní nehody, která vedla ke škodlivému následku, však není v tomto řízení podstatná. Za důležitou je třeba považovat příčinu podstatnou. Žalobce sice tvrdí, že příčinou nehody bylo stádo srnek, které vběhlo podle řidiče před vozidlo, což znamenalo patrně prudkou změnu směru vozidla (škubnutí volantem – jak tvrdí řidič), avšak přehlíží to, že řidič si měl a mohl být možných následků vědom. Byl si vědom toho, jaký náklad převáží a též to, že jeho upevnění (zde lépe rozmístění) ve vozidle nebylo jakkoli pevné. Řidič si tak zcela jistě musel být vědom toho, jaké následky svým úhybným manévrem může přivodit. Podle svého tvrzení se snažil reagovat tak, aby se vyhnul kontaktu se stádem srn, a tím snad zamezil poškození nákladného vozidla kolizí s touto zvěří, avšak výsledkem jeho reakce byla havárie, která přivodila jak škodu na vozidle (nebylo jí zabráněno), tak především znamenala plné projevení porušení Nařízení (ES) č. 1/2005 a též porušení zákona na ochranu zvířat proti týrání, za které byla uložena správní sankce.

14. Podle § 2 odst. 1 zákona č. 246/1992 Sb., na ochranu zvířat proti týrání, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „zákon na ochranu zvířat“) platí že, se zakazuje týrání zvířat.

15. Podle § 4 odst. 1 písm. m) téhož zákona se za týrání považuje zacházet se zvířetem, přepravovat je nebo je pohánět způsobem, který vyvolává nepřiměřenou bolest, utrpení nebo poškození zdraví anebo vede k jeho neúměrnému fyzickému vyčerpání.

16. Podle § 4 odst. 1 písm. o) téhož zákona se za týrání považuje usmrtit zvíře způsobem působícím nepřiměřenou bolest nebo utrpení.

17. Podle § 22 odst. 1 písm. f) téhož zákona krajské veterinární správy a na území hlavního města Prahy Městská veterinární správa na úseku ochrany zvířat vypracovávají odborná vyjádření a vydávají osvědčení o schválení silničního dopravního prostředku nebo plavidla pro přepravu hospodářských zvířat, pozastavují a odnímají tato osvědčení.

18. Podle § 24a odst. 5 téhož zákona obecní úřad obce s rozšířenou působností si vyžádá v řízení o správním deliktu odborné vyjádření krajské veterinární správy, které je pro toto řízení závazné. Je-li řízení zahájeno z podnětu krajské veterinární správy a součástí podnětu je i odborné vyjádření, další odborné vyjádření se nevyžaduje.

19. Podle § 27a odst. 1 písm. b) téhož zákona právnická nebo podnikající fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že týrá zvíře nebo utýrá zvíře.

20. Podle § 27a odst. 1 písm. o) téhož zákona právnická nebo podnikající fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že nesplní povinnost stanovenou přímo použitelným předpisem Evropské unie na úseku ochrany zvířat proti týrání.

21. Podle § 28 odst. 1 téhož zákona právnická osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila.

22. Podle § 28 odst. 2 téhož zákona při určení výměry pokuty právnické osobě se přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a okolnostem, za nichž byl správní delikt spáchán.

23. Podle § 50 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu účinného v době projednávání věci (dále jen „správní řád“) pokud zákon nestanoví, že některý podklad je pro správní orgán závazný, hodnotí správní orgán podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci.

24. Podle § 149 odst. 1 a 4 správního řádu závazné stanovisko je úkon učiněný správním orgánem na základě zákona, který není samostatným rozhodnutím ve správním řízení a jehož obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu. Správní orgány příslušné k vydání závazného stanoviska jsou dotčenými orgány (odst. 1). Jestliže odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska, vyžádá odvolací správní orgán potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska. Tomuto správnímu orgánu zasílá odvolání spolu s vyjádřením správního orgánu prvního stupně a s vyjádřením účastníků. Po dobu vyřizování věci nadřízeným správním orgánem správního orgánu, který je příslušný k vydání závazného stanoviska, lhůta podle § 88 odst. 1 neběží (odst. 5).

25. Podle čl. 3, písm. c) Nařízení (ES) č. 1/2005 nikdo nesmí provádět ani nařídit přepravu zvířat způsobem, který jim může přivodit zranění nebo zbytečné utrpení. Kromě toho musí být splněny tyto podmínky: dopravní prostředky jsou navrženy, konstruovány, udržovány a provozovány tak, aby se předešlo zranění a utrpení zvířat a byla zajištěna jejich bezpečnost.

26. Podle 6, bod 3. téhož nařízení přepravci přepravují zvířata v souladu s technickými pravidly stanovenými v příloze I.

27. Ustanovení Přílohy I, Kapitoly II - Dopravní prostředky – Ustanovení pro všechny dopravní prostředky pod bodem 1.1, písm. a) a g) uvádí, že dopravní prostředky, kontejnery a jejich vybavení musí být navrženy, konstruovány, udržovány a provozovány tak, aby se předešlo zranění a utrpení a zajistila bezpečnost zvířat (písm. a), podlaha nebyla kluzká (písm. g).

28. Ustanovení Přílohy I, Kapitoly II - Dopravní prostředky – Ustanovení pro všechny dopravní prostředky pod bodem 1.4 uvádí, že přepážky musí být dostatečně pevné, aby unesly hmotnost zvířat. Vybavení musí být konstruováno pro rychlou a snadnou manipulaci.

29. Podstatou sporu tak fakticky je, zda zvířata měla být přepravována ve vozidle, ve kterém byly instalovány přepážky a s náležitou podestýlkou. Ze správního spisu soud zjistil, že řízení bylo zahájeno na podnět KVS Státní veterinární správy pro Pardubický kraj (dále jen „KVS“), jehož součástí bylo i odborné vyjádření – oboje datováno dnem 29. 3. 2016. Žalobce se k ústnímu jednání správního orgánu prvního stupně bez omluvy nedostavil, v jeho nepřítomnosti byl proveden výslech svědka, řidiče vozidla. K listinám založeným ve správním spise se nevyjádřil, fakticky ve správním řízení reagoval až podáním odvolání (obsah citován shora). Správní spis obsahuje potvrzení odborného vyjádření nadřízeným orgánem.

30. Jak soud shora uvedl, správní řízení bylo zahájeno z podnětu KVS, jehož součástí bylo odborné vyjádření podle § 22 odst. 1, písm. f) zákona na ochranu zvířat proti týrání (podnět z 29. 3. 2016). Významnou je skutečnost, že odborné vyjádření orgánu veterinární správy bylo pro správní orgán v řízení o správním deliktu ve smyslu § 24a odst. 5 zákona na ochranu zvířat závazné. Nemohlo se tak uplatnit ust. § 50 odst. 4 správního řádu, podle kterého správní orgán hodnotí podklady pro své rozhodnutí jen v případě, že zákon nestanoví, že je některý podklad pro něj závazný. Správní orgán I. stupně proto postupoval v souladu se zákonem, když závěry vyplývající z odborného vyjádření KVS převzal do odůvodnění svého rozhodnutí. Dle názoru soudu se v případě odborného vyjádření veterinární správy vydaného dle § 24a odst. 5 zákona na ochranu zvířat jedná o závazné stanovisko ve smyslu § 149 odst. 1 správního řádu. Je to úkon učiněný správním orgánem na základě zákona, který není samostatným rozhodnutím ve správním řízení a jehož obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu.

31. Žalobce tudíž mohl v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně směřovat své námitky proti jeho obsahu a žalovaný by byl následně v odvolacím řízení povinen si podle § 149 odst. 4 správního řádu vyžádat potvrzení nebo změnu tohoto odborného vyjádření od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska. Žalobce své odvolací námitky svým faktickým obsahem proti závaznému stanovisku směřoval, napadl totiž závěr, že přepážky byly ve vozidle povinné. Současně dodal, že odborné vyjádření KVS (závazné stanovisko – pozn. soudu) má za nepřesné a neprofesionální. Žalovaný proto správně vyžádal změnu nebo potvrzení stanoviska, přičemž stanovisko bylo nadřízeným orgánem - Ústřední veterinární správou SVS potvrzeno vyjádřením ze dne 5. 1. 2017. ÚVS SVS potvrdil povinnost zajistit přepážky a též potřebu podestýlky.

32. Žalobcova obrana pak v podané žalobě stěží ob stojí, neboť mu správní řád v průběhu správního řízení umožnil bránit se proti obsahu odborného vyjádření předložením oponentního odborného vyjádření či znaleckým posudkem, což se nestalo. V řízení o přezkumu zákonnosti rozhodnutí správního orgánu před soudem pak již svou procesní pasivitu nemůže napravit, neboť soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí

správního orgánu podle skutkového a právního stavu ke dni jeho vydání (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

33. K samotnému obsahu odborného vyjádření KVS a posléze ÚVS v odvolacím řízení soud konstatuje, že jeho obsah nepovažuje za nepřiměřený a přijaté závěry za nepřipadné. Žalobcovu snahu o zpochybnění závěrů skrze citaci jednotlivých ustanovení z Přílohy I Nařízení (ES) č. 1/2005 považuje soud za zavádějící. Podstatné je vnímat uvedené nařízení jako celek mající za cíl bránit tomu, aby přeprava zvířat byla prováděna způsobem, který jim může přivodit zranění nebo zbytečné utrpení. Soud si je vědom toho, že odborné stanovisko v části týkající se právní kvalifikace je též svým způsobem též interpretací citovaného Nařízení. Stanovisko ani jeho potvrzení soud za chybné nepovažuje. Žalobce jeho odborné závěry pojednávající o faktorech pohody zvířat při přepravě nijak nezpochybňuje – to se týká otázek kluzkosti podlahy či zabránění vlivu kinetické energie při absenci přepážek. S argumentací žalobce soud nesouhlasí. Je zřejmé, že zvolený způsob přepravy a následné okolnosti při jízdě samotné vyústily v týrání zvířat a jejich smrt. S tím je spojeno i porušení ustanovení Nařízení (ES) č. 1/2005, které citoval ve svém rozhodnutí žalovaný. Soud, na rozdíl od žalobce, je toho názoru, že při výkladu Nařízení (ES) č. 1/2005 jako celku lze logicky dovodit, že přepážky i podestýlky ve vozidle byly povinnou náležitostí (jak ostatně uvedeno v odborném vyjádření).

34. V této souvislosti je třeba též poukázat na ustanovení § 5 odst. 1, písm. i) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, které uvádí, že řidič je kromě jiných povinností povinen zajistit bezpečnost přepravované osoby nebo zvířete a bezpečnou přepravu nákladu. Dle § 52 odst. 2 věta druhá téhož zákona náklad musí být na vozidle umístěn a upevněn tak, aby byla zajištěna stabilita a ovladatelnost vozidla a aby neohrožoval bezpečnost provozu na pozemních komunikacích, neznečišťoval nebo nepoškozoval pozemní komunikaci, nezpůsoboval nadměrný hluk, neznečišťoval ovzduší a nezakrýval stanovené osvětlení, odrazky a registrační značku, rozpoznávací značku státu a vyznačení nejvyšší povolené rychlosti; to platí i pro zařízení sloužící k upevnění a ochraně nákladu, jako jsou například plachta, řetězy nebo lana. Podle § 52 odst. 5 téhož zákona při přepravě živých zvířat nesmí být ohrožena bezpečnost řidiče, přepravovaných osob ani zvířat a ani bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. Ze shora uvedeného je patrné, že zákon klade mimo jiné podmínky na upevnění nákladu, tj. pak stabilitu a ovladatelnost vozidla, které jsou při absenci přepážek u pohyblivého nákladu (zde volně naložená zvířata) zcela jistě nedostatečné.

35. Další a velmi podstatnou věcí je to, že protiprávní jednání žalobce, k němuž prokazatelně došlo při přepravě zvířat (a provozu vozidla), je postihováno zásadně bez ohledu na zavinění, a je tedy bezvýznamné, zda se jej postihovaný subjekt dopustil konáním, anebo mlčky, úmyslně či z nedbalosti, případně jiným pochybením. Objektivní odpovědnost je zvláštním druhem odpovědnosti – jedná se o odpovědnost za protiprávní stav (zkráceně odpovědnost za výsledek). Správní orgány proto nezkoumaly formu zavinění, ale hodnotily, zda protiprávní stav nastal a porušením právního předpisu došlo k objektivnímu naplnění zákonem definované skutkové podstaty správního deliktu.

36. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 3. 2007, pod čj. 4 As 28/2006-65 uvedl: „*Platná právní úprava postihu porušování právních povinností právnickou osobou je založena*

na odpovědnosti právnické osoby za správní delikt. Rozumí se jím protiprávní jednání právnické osoby, jehož znaky jsou stanoveny zákonem, které ukládá správní úřad (orgán) trestní sankci stanovenou zákonem. Subjektem odpovědnosti je právnická osoba jako celek. K uplatnění odpovědnosti za správní delikt právnické osoby je nutné, aby jednání naplňovalo jak obecné znaky (protiprávnost jednání, existence odpovědné osoby, trestnost stanovená zákonem), tak znaky některé konkrétní skutkové podstaty uvedené ve zvláštním zákoně. Znaky určující skutkovou podstatu se člení na znaky charakterizující objekt, objektivní stránku, subjekt a subjektivní stránku deliktu. Zásadně je nutné naplnit materiální znak deliktu. Individuální objekt, který má každá skutková podstata, vyjadřuje konkrétní jednotlivý zájem, proti kterému delikt směřuje a k jehož ochraně je příslušné ustanovení určeno. Objektivní stránkou se od sebe jednotlivé delikty právnických osob odlišují. Jednáním se rozumí projev lidské vůle ve vnějším světě. U právnické osoby, kde nelze hovořit o vlastní vůli této osoby jako celku, jde o jednání fyzických osob, které plní úkoly právnické osoby. Pachatelem je osoba (právnická nebo fyzická), která svým jednáním uskutečnila všechny znaky správního deliktu. Odpovědnou je pouze taková osoba, která je deliktně způsobilá, tedy schopná být subjektem povinností, které vzniknou v důsledku porušení povinnosti, ale také je schopna tyto povinnosti právně relevantně porušit. Obligatořním znakem skutkové podstaty správního deliktu právnické osoby není zavinění. K vyvození odpovědnosti tedy postačuje samotný fakt porušení nebo nesplnění povinností stanovených zákonem nebo uložených na jeho základě.

37. Žalobce se mohl zprostit své objektivní odpovědnosti za správní delikt, pokud by prokázal, že vynaložil veškeré možné úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránil – viz ust. § 28 odst. 1 zákona na ochranu zvířat. Toto však žalobce nikterak neprokázal, když se zaměřil především na polemiku s názorem na nutnost umístění přepážek a podestýlky dle Nařízení (ES) č. 1/2005. Především u deliktu dle § 27a odst. 1, písm. b) zákona na ochranu zvířat ve spojení s § 4 odst. 1, písm. m) a o), tj. u deliktu týrání, resp. utýrání zvířete je zřejmé, že nepřiměřené utrpení zvířat, resp. jejich usmrcení neodpovídajícím způsobem bylo v přímé souvislosti s nenainstalovanými přepážkami ve vozidle a s absencí podestýlky. Nepadá tak do úvahy zproštění se jeho zákonné odpovědnosti.

38. Žalobce navrhoval v řízení výslech zaměstnanců veterinární správy, kteří se podílejí na stálém veterinárním dohledu v jeho provozovně, k tomu, aby vypovídali o běžném chodu neproblematické přepravy zvířat. Takovým důkazem však nemohly být jakkoli osvědčeny okolnosti posuzovaného správního deliktu, neboť dané osoby neměly vypovídat ke konkrétnímu jednání žalobce, jež mu je v souvislosti s přepravou kladeno za vinu. Soud proto takový důkaz neprovedl.

39. Výši sankce žalobce v žalobě nenapadal, soud se jí proto samostatně nezabýval. Sankci ve výši 100.000 Kč je možné považovat za citelnou, nikoli však nepřiměřenou s odkazem na maximální horní hranici sankce, jež činí 500.000 Kč (ust. § 27a odst. 20 zákona na ochranu zvířat). Nelze přehlédnout zásadní následky související s dopravní nehodou a tedy i pochybením žalobce spočívající ve způsobu usmrcení většího počtu zvířat - § 28 odst. 2 téhož zákona).

40. Soud žalobu za důvodnou nepovažuje, neboť žalobce na svých právech zkrácen postupem žalovaného nikterak nebyl. Zákon ze strany správních orgánů porušen nebyl. S ohledem na výše uvedené soud proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

VI. Náklady řízení

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl dle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný. Žalovanému podle obsahu správního spisu nevznikly takové náklady soudního řízení, které by přesahovaly rámec běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: <http://www.nssoud.cz>.

Pardubice, 26. března 2018

JUDr. Jan Dvořák v. r.
předseda senátu